+ Знамъ, господа, ако нъма(?) адно(?) правда(?) ... който като простъ и смиренъ труженикъ презъ цѣли 25 години въ възраждането на България е работилъ въ полето на явния(?) животъ, и е училъ цѣлъ български народъ, който съзнаваше(?) въ собственитѣ си интереси, и този простъ гражданинъ на България днесъ е предъ очитѣ ви, господа, и нито се гордѣе, нито се надува за указанитѣ си услуги, на които ли ималь право да расчита колко-годѣ, нито държахъ и учихъ да са хранува(?) отъ положението и незачитането на заслугитѣ му и да искарва на видъ претенции да си заслужи(?) правда(?) за да предизвика(?) отрѣшение(?) у никого, защото не се счита злочестъ, защото се смѣта честитъ за това, което е могълъ да направи и мисли, че е послужилъ

въ села и градове като начелникъ отъ просвѣтната сега столица на България, до столицата на Отоманската империя, и който счита за свое най-голѣма ...... дето брои повече отъ три хиляди свои собствени ученици, а съ други сътрудници, като участникъ и виновникъ за образованието на повече отъ 30,000 души българи, които могатъ да кажатъ, че сѫ слушали неговитѣ уроци и сѫ се ползували отъ тѣхъ при възраждането на България. +

Отъ 38 години на самъ не съмъ престаналъ като учитель да уча и да се мѫча за развитието и распространението на българщината между българитѣ, отъ 25 години на самъ и като учитель на цѣлъ българский народъ въ попрището на журналистиката, кой въпросъ се появи и не съмъ зелъ участие въ него, което ... досега ... какво съмъ се поне ведно(?) ... да не изложи себе си за превъзвеждание(?) и напредването на българщината и въ какви трудности не съмъ се борилъ, и въ какви опасности не съмъ изпадалъ, ... Въ 38 години 38 пѫти съмъ затиранъ съ последнето това въ тъмницата(?) ... което лице [illegible], сграбченъ(?) изпратенъ(?) съмъ, стигналъ съмъ се, въ заточение не бѣхъ бивалъ за сега и въ заточение сто(?) ще предъ васъ

СГНС
Градски
архив
ф.
оп.
№ 199